

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 р 15/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Марина Милановић, у предмету предлагача АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Тијана Милутиновић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача због неодлучивања о приговору и жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 р 5/20 од 11.05.2020. године, дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ жалба предлагача због неодлучивања о приговору и жалба предлагача против решења Апелационог суда у Београду Р4 р 5/20 од 11.05.2020. године, као недозвољене.

Образложење

Предлагач је, дана 04.02.2020. године, поднео Апелационом суду у Београду приговор ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3932/17.

Потом је предлагач, дана 09.04.2020. године изјавио жалбу због неодлучивања о приговору који је поднео 04.02.2020. године ради убрзавања поступка у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3932/17.

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 р 5/20 од 11.05.2020. године, у првом ставу изреке, одбијен је захтев предлагача да се утврди повреда права на суђење у разумном року у поступку Апелационог суда у Београду у предмету Гж1 3932/17 и наложи поступајућем судији да, у року од 30 дана од пријема решења, предузме процесне радње у циљу делотворног наставка и окончања поступка. У другом ставу изреке, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка у износу од 16.500,00 динара као неоснован.

Против наведеног решења, предлагач је дана 25.05.2020. године изјавио жалбу, из свих законских разлога.

Поступајући по жалбама предлагача, без спровођења испитног поступка, у смислу одредаба чл. 16 и 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15), Врховни касациони суд је нашао да су жалбе недозвољене.

О жалбама је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду сагласно одредби члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом је прописано да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Према одредби члана 17. став 1. истог закона, председник непосредно вишег суда решењем одбацује или одбија жалбу без испитног поступка, или води испитни поступак, а према ставу 2. наведеног члана жалба се одбацује ако је непотпуна, ако ју је поднело неовлашћено лице, ако је преурађена, неблаговремена, ако се лице одрекло права на жалбу или ако је повукло жалбу, или нема правни интерес за њу, при чему је жалба непотпуна ако није потписана или ако из њене садржине не може да се утврди које решење се побија. Одредбом члана 17. став 3. наведеног закона је прописано да против решења о одбацивању жалбе није дозвољена жалба.

Према стању у списима предмета Апелационог суда у Београду Р4 р 5/20, поступајући судија Апелационог суда у Београду је решењем од 11.05.2020. године одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3932/17 у коме је поступак окончан доношењем другостепене одлуке Гж1 3932/17 дана 07.02.2020. године, након чега је одлука урађена и спис експедован из суда дана 21.02.2020. године.

С обзиром на то да се, према одредби члана 5. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, приговор и жалба могу поднети само док се поступак не оконча, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају жалба предлагача против решења Апелационог суда у Београду је Р4 р 5/20 од 11.05.2020. године недозвољена, јер је поднета Апелационом суду у Београду за Врховни касациони суд дана 25.05.2020. године, а поступак у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3932/17 окончан је одлуком од 07.02.2020. године, након чега је урађен писмени отправак одлуке и спис експедован дана 21.02.2020. године.

Такође је недозвољена и жалба због неодлучивања о приговору.

Наиме, неспорно је да Закон о заштити права на суђење у разумном року (члан 7. став 4.) прописује обавезу председника суда да о приговору одлучи у року од 2 месеца од дана пријема приговора, као и да предлагач има право да поднесе жалбу у ситуацији када о његовом приговору није одлучено у року од 2 месеца (члан 14. став 1). У таквој процесној ситуацији, непосредно виши суд доноси одлуку о приговору подносиоца. Међутим, у конкретном случају, Апелациони суд у Београду, којем је и поднет приговор, донео је одлуку о истом, из ког разлога је престао правни интерес предлагача да овај суд одлучи о жалби која је изјављена с позивом на одредбу члана 14. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу члана 17. став 1. и 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одбацио жалбе доносећи одлуку као у диспозитиву.

Судија
Марина Милановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић